

HAYDAR'IN DANSI

Alevi alimi Yıldırım'ın aşkı ve ölümü

© Bernhard Glocksın ve Albert Tola, 12/12/2023 tarihi itibarıyla...

Ön Açıklama:

Depremi ve Alevi tarihçi Dr. Mehmet Yıldırım'ın kurtarılmasının geciktiğini ya da engellendiğini duyduğumuzda, spontane olarak bu oyunu yazmaya karar verdik.

Mehmet Yıldırım, 6 Şubat 2023 tarihinde Türkiye-Suriye sınır bölgesinde meydana gelen büyük deprem sırasında Hatay ilindeki evine defnedilmiş ve ancak 14 Şubat'ta kurtarılabildi. Onun, sayısız Alevinin ve daha binlerce insanın acısını hatırlamak istiyoruz. Çünkü kimin hakkında konuşuyor ve şarkı söylüyorsak, o kişi hala aramızda demektir, öyle değil mi?

Ancak oyunumuz gerçek olayların belgeseli değildir, gerçek vakadan koparılmıştır. Böylelikle gömülü Haydar, aynı zamanda Mehmet'e benzetilmiş hayali bir karakterdir. Gerçek ve akıl almaz adaletsizlik hiçbir şekilde bu "edebiyatlaştırma" ile ortadan kaldırılamamalıdır, tam tersine: burada anlatılan ve gerçekte yaşandığı kanıtlanabilen olaylar kesinlikle kınanmalı ve sorumlular cezalandırılmalıdır.

Ancak müzik ve tiyatro alanında bu vahim gerçekliği genişletebilir, etkilenenlere ve tüm Alevilerin onuruna daha fazla yer verebiliriz. Ve kendimize her şeyin ardındaki müzikal, entelektüel ve ruhani gelenekleri hatırlatabiliriz.

Alevi olmayan yazarlar olarak, Alevilere yönelik ayrımcılık ve baskıya karşı, Sufizm ve Alevilikteki insanlık, Tanrı'ya duyulan özlem ve ruhani uygulamalardan etkilendik. Bu eserin büyük bir kısmı, Alman-Zaza-Alevi bir oğul babası olan benim, Bernhard olarak, yıllarca Dersim'de ve Alevilerle yaşadığım kişisel karşılaşmalar sonucunda ortaya çıkmıştır.

Bernhard Glocksın ve Albert Tola

SAHNE 1

SONGÜL:

Bunu görüyor musunuz?

Bu ışık bana geldi.

Bir gece ansızın, tamamen hazırlıksız. Öyle küçük, öyle uzaktı ki, şimdi ise kavrayabileceğimden çok daha büyük. Kapıda bir zil sesiyle geldi.

Bir adam, kapımın önünde duruyor, bir yabancı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Kapı aralığında durup, bana delici, tuhaf bir bakışla bakıp şöyle diyor:

"Songül siz misiniz? Ben Vedat, bence bu sizde olmalı."

Ve bana "bunu" ve bir de şarj aletini verip ortadan kayboluyor. Sözsüz, izsiz, tıpkı geldiği gibi.

Elimde bu cihaz, kalakalıyorum ve hiçbir şey anlamıyorum, hiçbir şey. Peşinden gitmek istiyorum, kapıyı açıyorum ama koridor boş. Burada neler oluyor?

Elimdeki cihazın ışığı yanıyor ve ekranda 6 Şubat 2023'ü gösteren bir arama geçmişi görüyorum.

Birçok isim var, hiçbirini tanımıyorum. Yok- bir tanesini tanıyorum: Vedat.

Ve : Songül.

Songül, benim adım, benim numaram.

Biri beni arıyor,

6 Şubat 2023 tarihinde saat 4:35'de

Bu cep telefonu ile

Ama ben herhangi bir arama almadım.

ISTEMİYORUM!

BENİ BU İŞE KARIŞTIRMAYIN!

Radyo:

6 Şubat 2023 gecesi saat 04:43'te yüce Rabbimiz yeryüzünü sarsar. Güçlü ve çok sayıdaki artçı sarsıntılar binlerce evi, yolu, köprüyü, hastaneyi, elektrik ve telefon direklerini yıkar. Türkiye ile Suriye arasındaki, Saarland kadar büyük, sınır bölgesinde, onbinlerce insan uykularından ölüme sürüklenir ya da enkaz altında canlı canlı gömülür. Şiddetli yağış ve soğuk hava durumu daha da zorlaştırır. Milyonlarca insan felaketten doğrudan ve dolaylı olarak etkilenir. Uzaktaki Ankara'da, bin odalı şatosunda, tüm Türklerin naibi, Demir İmparator yumuşak bir uykuya dalmıştır. Ve şöyle diyecektir: Bu Allah'ın bir cezasıdır.

SONGÜL:

Bilemiyorum, ne yapmalıyım

Kendimi fırlatıp atmak istiyorum.

ve bu cep telefonunu, bu geceyi, bu saçmalığı ve bu kafesi

bizi içine hapsettikleri

Beni karıştırmayın!

Ok'ye basıyorum

"Size ulaşamıyorum. Hat kesik. Ama ben yaşıyorum. BEN YAŞIYORUM!".

Sonra,

"Üstümdeki katlar çöktü, bacaklarımın üzerinde beton bir plaka var. Hareket edemiyorum ama konuşabiliyorum. Ben yaşıyorum! Geleceğinizi biliyorum. Dayanacağım."

Ve

"Songül, sana ulaşamıyorum. Berlin'de görüştüğümüzden beri... Sana her şeyi anlatmalıyım!"

Şimdi anlıyorum

Haydar.

Kahretsin.

Haydar Yıldırım. Evet, İstanbul'da birkaç dönem birlikte okumuştuk. O da benim gibi tarihçi. Ama neredeyse hiç iletişimimiz yoktu.

Yıllar sonra burada, Berlin'de Katıldığı bir konferansta tekrar karşılaştık.

Sanırım Antakya'da yaşıyordu - depremde neredeyse tamamen yıkılan şehirde.

Ama

Eğer oysa, neden beni arıyor - özellikle beni?

Gömülmüş, ezilmiş, bacaklarının üzerinde beton bir plaka?

Beni karıştırmayın!

-

Kendimi hayal etmekten alıkoyamıyorum

Saat 4.20, uyuyor.

Bir anda, ev yana doğru devriliyor.

yatağının üstündeki tavan çöküyor

ve bacaklarını moloz ve betonun altına gömüyor

Belki çığlık atıyor, belki diğerleri onu duyuyor.

Saniyeler evini bir mezarlığa çeviriyor.

Bir zamanlar kitaplarının durduğu yer şimdi moloz yığını.

Etraftan sesler duyuyor mu?

Kendini kurtarmaya çalışıyor ama plaka çok ağır.

Çok acı çekiyor olmalı

Cep telefonuna uzanıyor, yatağın yanında duruyor.

Ne şans, telefona ulaşabiliyor.

82% şarj

ve kardeşini arıyor.

Vedat'ı. Bağlantı yok.

Haydar bir düzine numara çeviriyor.

İşte.

Muhtemelen aile, arkadaşlar, üniversiteden meslektaşlar.

Ve sonra: benim numaram

Yine başarısız

O anda

Ben Berlindeyim

3300 km uzaklıkta

Birbirimizi yıllarca görmedik.

Neden ben?

Sahne 2:

DERYA:Deprem gecesi nerdeydiniz?

ALAA:

- Bilmem, ama deprem haberi bize ulaştığında

bir çığ düştü

Yoğun aramalar

VALLE: Bir sürü resim ve mesaj

DERYA: Instagram'da, Facebook'ta

VALLE: Çaresiz ve güçsüzdük, tüm bunları duymak ve görmek zorunda kaldığımız için

ALAA: Talihsizlik bağımlıları,

DERYA: Berlin'de telefon ve dizüstü bilgisayarlar başında

VALLE: Kim yardım ediyor? Biz bunların hiçbirini anlamıyoruz.

DERYA: Peki ya hükümet?

ALAA: Sessiz ve hiçbir şey yapmıyor...

DERYA: İki bitmeyen uzun gün, 48 saat.

VALLE: Hayatta olanlardan kaçısı hala kurtarılabilir?

DERYA: Yüzlerce, belkide binlerce

SONGÜL:

Ebeveynler, çocuklar, arkadaşlar ve akrabalar hemen denediler,

küreklerle ve çıplak elleriyle

Ve biz burada

güçsüzce izlemek zorundayız

Ne şans: ailem ve arkadaşlarıma başına bir şey gelmedi

ama diğer binlercesinin

Bedeni Berlin'de ve iş başında

kafa, kalp ağda

Kayıbolmuş görüntüler ve haberlerin arasında , saat başı daha da acımasızlaşan

Anlaşılmaz olana karşı öfke ve utanç altında

Siz neredeydiniz depremin olduğu gece? Siz neyi hatırlayabiliyorsunuz?

Haydar, enkaz altında yatıyorsun.

Yıllardır görmediğim bir adam

Ben büyüdüm bu cep telefonundaki mesajlardan

Hiç ulaşmamış olan gizli mesajlardan

Acaba bu Vedat duydu mu onları, benden önce?

Yoksa ben miyim, onları ilk duyan?

Bütün bunlar ne anlama geliyor?

Bilmek istemiyorum.

Tamam mı?

Sahne 3

Sesini verdim oğul akar sulara

Dalmayasın diye oğul kan uykulara

Sabahlar oturunca karanlıklara

Göçmen kuşlar iner oğul fidanlıklara

Göçmen kuşlar iner oğul fidanlıklara

Silinipte gitmiyor yürek acısı

Kaybolan canların oğul bu kaçıncısı

Bilinmezlere oğul yazılan canların oğul

Bu kaçıncısı oy oy

Sevdanı verdim oğul dağlar başına

Üfleyesin diye oğul aşk ateşine

Kuzgunlar dolanınca turna peşine

Çoban türküleri oğul düşer düşüne

Çoban türküleri oğul düşer düşüne

Silinipte gitmiyor yürek acısı

Kaybolan canların oğul bu kaçıncısı

Bilinmezlere oğul yazılan canların oğul

Bu kaçıncısı oy oy

SONGÜL

Haydar? ... Anlayamıyorum.

ALAA: nerede tanıştınız?

Hatırlamaya çalışıyorum:

Biliyor musunuz, o zamanlar İstanbul'da Tarih Enstitüsü'nde, öğrenciler tarafından ve öğrenciler için olan bir Cafe vardı. Onu orada gördüm -yani bilinçli olarak- ilk kez, uzun boylu, esmer bir adamdı, muhtemelen Doğulu. Bağlama çalıyor ve şarkı söylüyordu, ne söylediğini hatırlamıyorum, belki de Türkçe değildi de yasak dillerden birindeydi. Bağlamasıyla oturmuş şarkı söylüyordu, etrafında bir dinleyici kitlesi vardı, şey gibi bir suratla... gözleri kapalıydı, gözleri kapalı şarkı söylüyordu, sanki kendi içine söyler gibi... müzik, sözler, her şey içe doğruydı, içine... sanki diğerleri, bizler yokmuşuz gibi. Müzik... onun müziği buruktu, tek bildiğim bu.

Başka (neredeyse) hiçbir şey hatırlamıyorum...

ALAA: Sonra?

Onu en son görüşüm, Berlin'deki konferanstaydı. Şey hakkında konuşmuştu... şey...

SONGÜL & HAYDAR: "İslam Tasavvufunda ve Semâ Ayininde Manevi Dinleme".

HAYDAR: "İslam'ın kozmogonisi, Söz (Kun, Esto veya Fiat, yani 'Evet' ve 'Ol') aracılığıyla İbrahimi yaratılış geleneğini sürdürür. Her yarattığı kendi varlığında başlatan ve harekete geçiren bu Söz, her zaman kendi içinde derin bir şekilde yankılanır" ve bu nedenle onu ruhun kulağıyla duymak ve anlamak her zaman mümkündür. Bu yüzden işitmek görmekten üstündür. Latince'de olduğu gibi Arapça'da da dinlemek, anlamak, itaat etmek (obaudi-re), konuşana bir an için bile olsa boyun eğmek anlamına gelir... Semah, GÖRÜNMEZ DÜNYANIN seslerine odaklanarak KALPLE DİNLEME yeteneği ile ilgilidir."

DERYA: Görünmez dünyanın...

SONGÜL:

Başka bir şey hatırlamıyorum.

Belki de yollarımız defalarca kesişmiştir.

Sadece ben hatırlayamıyorum.

Yıllarca dilekçeler yazmışsındır

Herkes evin güvenli olmadığını biliyordu.

Koşulların hiçbirini yerine getirmediğini

Şehirdeki, bölgedeki ve tüm ülkedeki on binlerce bina gibi

Ancak Başkan af çıkarmış ve kaçak inşaatları cezasızlaştırmıştı

Şimdi faturayı sen ödemek zorundasın

Sen ve seninle beraber binlerce, on binlerce insan

Öfkeden çılgınlık attığını duyuyorum

Ama bunun ne faydası var, öfke ve korku çok fazla enerji alır

73%

Haydar, biliyorsun

Kurtarılmaman çok zor

Enerjini yönetmelisin

72%

Yine tüm numaraları çeviriyorsun

hiçbir şey olmuyor

Vücudunu hareket ettiremiyorsun.

Sadece düşüncelerini, sesini ve cep telefonunu tutan elini

71 %

Orada kalışı uzadıkça

kurtuluşu daha az söz konusu olup

Daha çok

Ondan neyin

Nasıl söylesem

Çıkmak istediđi

Çıkmak zorunda olduğu önem kazanıyor

Anlıyor musunuz?

Düzinelerce kısa mesaj yazıyorsun

Çok yorucu

sonra sesli mesajlar

HAYDAR :

"On iki yaşındaydım

Dedeler Munzur Dağında toplanmıştı,

Biz çok sayıdaki pınarlardan birinin etrafında oturuyoruz, 40 kutsal pınardan birinin.

Yaşlı adamlar Dedemin görünmesini arzuladığım gibi görünmüyorlar.

Kötü dişleri, kirli gömlekleri, gür ve karışık kaşları var,

Yüzleri kırış kırış, Anadolu güneşiyile yanmış

Ama şarkı söylüyorlar

Ve bağlama çalıyorlar

SONGÜL:

Bana bunu neden gönderiyor? Neden bana?

HAYDAR:

"Onların arasında oturuyorum ve mutluyum

Beni de yanlarında götürdükleri için mutluyum.

Yaradan'ın sesi olan bağlamayı duymaktan mutluyum

Üç teli ile

Üç, kutsal sayı

Kelimeleri anlamıyorum

Ali, Haydar ve şarkıcının ruhu hakkında

Bir kuşa dönüşen

cihan var olmadan ketmi adem'de

hak ile birlikte yekdaş idim ben

yarattı bu mülkü çünkü o demde

tasvirini yaptım nakkaş idim ben

İki siyah kuş yükseliyor

Üstümüzde daireler çiziyorlar

Dağın üstündeki büyük gökyüzünde

Sanırım bunlar kara tüylü ardıç kuşu ya da karatavuk.

Düşünüyorum

ne kadar güzel: iki

Bu dünyada iki olmak

Yanımdaki Dede kolunu omzuma koyuyor

Ve diyor ki

"Yaratıcı her şeyin içindedir"

SONGÜL:

Öyle mi?

Eğer yleyse, onu gerçekten gorebilir miyim,
onun yüzünde, benim yüzümde, iki kuşun uçuşunda?"

Su Urum dizarina cok geldim gittim
Yagmur olup yagdim, ot olup bittim
Urum diyarini ben irsat ettim
Horasandan gelen Bektas idim ben

HAYDAR:

"Evdeki sesler kulaklarima nüfuz ediyor

Nene'nin sesi

O zamanlar, evde

Büyükannenin sevgili yüzü, uyanık gözleri

Aşık'ı ve bağlamasını duyuyorum

Nene'nin Őehri gören bahçesinde, onun Őehrini

Tunceli demek zorunda kaldığı, oralar Dersim iken, gümüş kapı

Her Şey aydınlıktı

Munzur, kutsal dağımız kırk pınarıyla

buz gibi berrak suyuyla nehir

içinde uzun süre kalamayacağın akımı

Dağlar, vadiler ve alanlar

Büyükannenin anlattığı

Her Şey aynı anda hem aydınlık hem de karanlıktı

Őükür matlabimi getirdim dile

Gl oldum bu derdi verdim bülbüle

Cem olduk ehli beyt ile bir yere
Kul iken zat ile sırdaş idim ben

"Dikkat et oğlum, Dersimli olduğunu kimseye söyleme!"

"Militanların devletle savaşı

Ve askerlerin bulabildikleri herkese karşı.

Cennet Bahçesi'nde, Nene'nin Dersim'i adlandırdığı gibi

ışık ve gölge aynı taş üzerinde durur

Cehennemin ışığı Tertele, katliam

1937

Büyükanne ve büyükbabayı köy meydanına götürdüklerinde

kaçamayan herkes vurulmuştu

Cesetten dağlar

Aleviler ölmeli ya da en azından Türk ve Sünni olmalıydı

Nene'nin bahçesinde

Nar ağacının altındaki gölgede

Onun gözleri ve altın dişli Aşık

beni yoluma getirdi"

SONGÜL:

Aleviler ölmeli ya da en azından Türk ve Sünni olmalıydı

Bu ne ya?

Cep telefonunun sonsuz şarjı yok

Katliamdan neden bahsediyorsun şimdi?

Şarj edemediğini söylüyorsun.

Dışarıdaki dünyaya tek erişimin bu.

Kurtuluşuna

Kardeşin Vedat'a ve diğerlerine

MÜZİSYEN:

ALAA: Tüm aile onu kurtarmak için gece gündüz çalışır.

VALLE: Devletin hiçbir şey yapmadığının farkındalar

DERYA: Şimdi kendi inisiyatifleri ile ve kendi paralarıyla bir vinç organize ediyorlar

VALLE: Antakya ne kadar uzaklıkta? Kaç yüz kilometre? 400? 500?

ALAA: Haydar'a ulaşmak ne kadar sürer?

SONGÜL

Sanırım Haydar'ın bunlardan haberi yok

Mesajlarında bununla ilgili tek kelime etmiyor.

Başka şeylerden bahsediyor.

Bir kitaptan....

bu durumda?

63% şarj

Kitabı kesinlikle bitirmek zorunda.

Buna inanamıyorum.

Memleketinden konuşuyor ve benden.

HAYDAR:

"Okuma odasının sonunda

İstanbul'daki üniversite kütüphanesinde bulunan geniş ve sessiz odada

orada oturuyor günlerdir gözlerimi alamadığım kız.

alnı, kaşlarının kavisini, burnunun kanadı

Onun yüzündeki oyuna vuruldum ben.

Düşüncelere, bu kadar güzel

görünür ve yine de gizlenmiş

yüzünde beliren düşüncelere

Yüzü bir kitap

Ermişlerin dediği gibi

Onunla konuşmaya cesaret edemiyorum.

günlerdir

Bu her şeyi mahveder diye korkuyorum.

Hayal bile edemezdim,

günün birinde Berlin'de tekrar buluşacağımızı

SONGÜL:

Bir konferans esnasında

Ve ona her şeyi itiraf edeceğimi, o günlerden beri

Kutsal sessizlikte, kitapların kanyonlarında

Onun için hissettiğim.

Songül

Seninle konuşmam lazım.

Çok geç olmadan

Eğer birbirimizi göremezsek

Songül

Her şeyi bilmelisin şimdi

Her şeyi

Ama

Cep telefonunun yalnızca %58 şarjı kaldı

Ben kitabımı bitirmedim.

Bunun için yaşadım ben.

Ayna gibi bir kitap

Nihayet birbirimizi görebileceğimiz, birbirimizi anlayabileceğimiz

Aleviler Zazalar Kürtler Türkler herkes

Benim ölmeye iznim yok.

Allah'ım, bana bu zamanı ver!"

SAHNE 4

SAHNE 5

SONGÜL:

Konsantre olmam lazım.

Cordoba ile ilgili bölümü bitirmeliyim.

7.2. 2023 - 11.47

Dünyam başıma yıkıldıktan 43 saat sonra

Ben, Alevi kültürünün kaynaklarını yıllarca araştırıp, İslam geleneklerini Sünnilikte ve Şiilikte, Sufilerin mistisizmini ve Tanrı'nın yüzünü dağların silüetlerinde gören Berberilerin inançlarını nasıl kapsadığını yazdım. Bu kültürlerin felsefe ve müziklerinin ne kadar iç içe geçtiğini yazdım... Bağdat'tan Cordoba'ya ve nihayetinde Konya ve Antakya'ya uzanan yüzyıllar boyu süren bir yolculuk...

Konsantre olmak zorundayım.

Cordoba ile ilgili bölüm.

Ölmemeliyim, bu kitabı bitirmeliyim.

HAYDAR: (ALAA)

Yıl 821. İslam halifeleri Güney İspanya'da Hıristiyan, Yahudi ve Mağribilerden oluşan bir nüfusu yönetmektedir. Cordoba'dayız. Şehirlerin en büyüğü ve en önemlisi. Halifenin sarayında, tarihe "Kara Kuş" olarak geçecek Ziryab adında bir müzisyen yaşamakta ve eğitim vermektedir. Usta Abu Hassan Ali Bin Nafe al Mausili'ye, Ziryab, yani Kara Kuş denmesinin nedeni teninin koyu rengi ve müziğinin uçuşudur. Simsiyah saçları, zarif tavırları ve sesinin yumuşaklığı onu ünlü yaptığı gibi, dünyada türünün ilk örneği olan müzik okulunda icat ettiği müzik gelenekleri de onu ünlü yapmıştır. Derler ki, ikinci ve üçüncü teller arasına hem udun ruhunu hem de insan ruhunu temsil eden beşinci bir tel, kırmızı tel ekleyerek devrim yaratmıştır.

VALENTINA: Siyah kuş Bağdat'tan geliyordu ve Pers kökenli Endülüs Emevi Halifeliğinin koruması altındaydı. Böylece Pers melodileri yarımdaya geldi, ancak Ziryab onları yeniden keşfetti ve Arap müziği gelenekleriyle, Kuzey Afrika halkı olan Berberilerin müziğiyle ve hatta Hıristiyanların ve İspanyol Yahudilerinin Vizigotik Mozarabik şarkılarıyla karıştırdı. Ziryab, eşit güzellikte olduğu sürece müziğin kökenini önemsemiyordu; tüm bu kaynakları birleştirdi ve kaynaşmış tarzların zenginliğiyle dünyada benzersiz olan Endülüs müziğini kurdu. Aynı anda Arapça, İbranice ve İspanyolca söylenecek şarkılar besteledi ve bunları çok uzaklara, Akdeniz'in ötesine, onun izlerini zorlukla tanıyan vatanlarına uçurdu: o kadar değişmişlerdi.

ALAA: Ziryab ayrıca öğrencilerine Akdeniz bölgesindeki Süfiler tarafından tercih edilen neyi çalmayı da öğretti. Müziği, Endülüs'ten Mağrip ve Orta Doğu'ya, Türkiye ve Anadolu'ya yayılan bir moda yarattı.

HAYDAR:

"Gece oldu.

Gece mi oldu?

Bilmiyorum.

Ne kadar şarj kaldığını görmek istemiyorum.

Cep telefonuma bakmak istemiyorum

ama aklıma tek bir şey geliyor:

Ne kadar şarjım kaldı?"

SONGÜL

"Odamın penceresinden sokağa bakıyorum.

Tunceli merkeze giden yola

Sokak lambası soluk bir ışık saçıyor

kaldırım ve kavşağın üzerine

15 yaşındayım,

Dün bir çocuk vuruldu.

Eve dönerken

Onu tanıyordum.

Bilmediklerini söylüyorlar.

Ordu mu yoksa Kürt isyancıların mı yaptığını,

Geceleri dağlardaki mevzilerinden

Tilkiler gibi şehrimize gelen

Avlanmak veya korkutmak için.

Tek bildiğim korktuğum.

Onlardan, o andan, bir kurşunun bana isabet edeceği

Arkadan

Yaşamak istiyorum

Bir şeyler yapmalıyım.

Bu sonlansın diye

Başucu lambasını kapatıyorum.

Ve tekrar uyuyamıyorum

Vurdukları çocuk

Şehir, insanlar, memleketim

Onları korumak istiyorum.

Elimde bir silahla değil.

Tüfekte değil.

Belki gerçekte

Ben bir bilgin olacağım

ve bu karanlığa ışık getireceğim

Tunceli yeniden Dersim olabilsin diye

İnsanları köy meydanına sürdüklediklerinde

Emine 13 yaşında bir kızdı

Önceden dağlara kaçamayanlar

Sığır gibi güdüldüler

Kadınlar, Yaşlılar ve çocuklar

Sonra silah sesleri başladı.

Emine annesini kaybetti çünkü annesi onun üzerine attı kendini

Kurşunlar annenin vücudunu delip geçti ve böylelikle kızı ıskaladı.

Askerler gittiğinde

Kendini ceset dağından sıyırmak zorundaydı.

Dede ile birlikte dağlara kaçabildi

Devlet, bir halkın tamamını yok etmek istiyordu o zamanlar

Aynı Ermenilere yaptıkları gibi

Askerlerin halledemediklerini

Bombalar halletti

Bölgenin üzerine yağdırdıkları

Aleviler ölmeli

ya da Türk ve Sünni olmalıydı"

37% şarj

Songül hala bir şey yok, kurtarma yok

Benden vaz mı geçtiler?

Neden benim başıma geldi bu?

Yolda olabiliirdim.

İstanbul'da

veya Berlin'de

Neden gelmiyorlar?

Şimdi Nene'nin sesini duyuyorum.

"Oğul, şikayet etmek kimin işine yarar. Bir şeyler yap!"

Haklı.

Dayanacağım.

Bunu başarmak zorundayım.

Ve biz, Songül

birlikte yaşayacağız

SONGÜL:

Dayan, nefes al, hadi, devam et...

SAHNE 6

Ey şahin bakışım bülbül avazım

Bir eli kadehli bir eli sazım

İşte ben gidiyom kal ahu gözlüm

Ne sen beni unut ne de ben seni

Hüdey hüdey hüdey

Dem dem dem dem

Yolda harami çok engel arada

Ayırma sevdiğim demde sırada

Özüm gider ama gönülü burada

Ne sen beni unut ne de ben seni

Hüdey hüdey hüdey

Dem dem dem dem

Kul Hüseynim der ki gül benzim soluk

Serimize yazılmıştır ayrılık

Vallahi sevdiğim gönüller birlik

Ne sen beni unut ne de ben seni

Hüdey hüdey hüdey

Dem dem dem dem

SAHNE 7

Ney Sufizmin ruhudur. Dokuz deliđi, kalbin dokuz seviyesinin bir alegorisidir.

HAYDAR:

Göğüs, kalp, korku, kalbin içi, Cennet Bahçesi, yaşam, kan, kalp kılıfı, vicdan. Ney, ilahi dünyadan ayrılmış, ayrılıktan acı çeken ve birleşmeyi arzulayan ruhu sembolize eder. Delinmiş kamışı dervişin yırtılmış göğsünü anımsatır. Böylece ney, tüm benlikten arınmış mükemmel insanın sembolüdür; enstrümanın müzisyenin parmakları altında titreşmesi gibi, beden de yalnızca onu canlandıran ilahi nefes aracılığıyla titreşir. Aşık, yalnızca ilahi iradeyi tezahür ettirmek için tüm öz iradesinden feragat etmiştir. Ney, beden hapisanesinden kaçma özlemindeki her insanın ruhudur. Bu acıyı açığa çıkarır ve aynı zamanda vecd duygusu, Yaradanla birleşmek için çabalar.

INTERNET SOHBETLERİ:

Binlerce insan enkaz ve buz içinde ve devlet görmezden geliyor. Başkan sessizliğini koruyor, askeri birlikleri ya da kurtarma ekiplerini göndermeden. Her dakikanın önemli olduğu 48 saat. Neden? Oradakiler, Güneydoğu'da, Suriye sınırında, onun seçmeni olmadığı için mi? Alevi, Arap, Kürt, inançsız oldukları için mi? Alevi tarihçi ve yazar Dr. Haydar Yıldırım'ın kardeşi Vedat eve giremiyor, güvenlik güçleri onu tutuklamak istiyor. Özel yardım kuruluşları ve uluslararası yardım birlikleri azarlanıyor, engelleniyor ve bloke ediliyor. Devletin yardım kuruluşları her şeyi üstleniyor ve üstlenmiyor. Haydar'ın ailesi tarafından organize edilen vinç önce engelleniyor, daha sonra geçmesine izin veriliyor. Şimdi dört gün oldu. Ancak vinç çok kısa, ev çok yüksek. Bu yüzden başka, daha büyük bir vincin gelmesi gerekiyor. Bir tane bulunup kiralanıyor, vinç 300 kilometre uzakta ve günlüğü 10.000 liradır.

SONGÜL

Nasıl bir çılgınlık!

Nasıl bir şansı var

Şimdi daha

Ya da

Nasıl bir şansı var daha

en azından yapmak istediğini

sonlandırabilmek için

İnandığı, hayatını adadığı

HAYDAR:

"Açlık vücudu parçalara ayırır

Susuzluk beni bayıltıyor

daha uzun süre, daha sık

Ama başka seçeneğim yok.

Sadece %24 şarj kaldı

Hiç değilse %24!

Gelecekler.

ve beni canlı bulacaklar

Mecburum

Nenne kadar güçlü olmalıyım

Ölmemeliyim.

Şimdi olmaz.

Kitabı bitirmeliyim

insanların söylediğinden daha uzun olan tarihimiz hakkında

belki İslam'dan bile daha eski

Köklerimiz toprağın derinliklerine uzanır

Akdeniz çevresindeki büyük mistik geleneklerin

Bunu bilmek önemlidir

söylenmeli, tekrarlanmalı

Ta ki hepimiz farkına varana kadar

Alevilerin Semah ritüelinin

ritüelimizin

Sufi ritüelinden geldiğinin

Nasıldı o şarkı?

Bugün de her gün gibi perişanız perişan

Düşünce kapılarını açma, sazı eline al

yüz türlü namaz ve rüku ve secde vardır

Mihrabı dostun cemali olana

Sufizmin, yani İslam mistisizminin yenilenmesi batıdan gelmiştir, Al Andalus'dan.

Dünya Tanrı'nın aynasıdır, ancak Tanrı'nın mümkün olduğunca iyi yansıtılabilmesi için herkes kalbinin aynasını parlatmalıdır. O yüzden büyük Endülüs filozofu bu şiiri yazmıştır:

Kalbim tüm şekilleri kucaklar,

ceylanlar için bir çayırılık içerir

ve Hristiyan rahipler için bir manastır.

Putperestler için bir tapınak var

ve hacılar için bir türbe;

İçinde Tevrat'ın levhası ve Kuran'ın kitabı var.

Sevgi dinini takip ediyorum, her nereye yolları yönlendirirse,
çünkü aşk benim dinim ve imanımdır.

SONGÜL

Haydar'ın sesi artık kırılğan, kararlı,

sanki büyük bir baskı altında.

Mücadele ediyor

Sanki gücü tükenmiş ve zamanı sona ermiş gibi

Cep telefonunun sadece %9 şarjı var.

Ama şunu da söylemek istiyor

"Songül - şarkılarımızda ve geleneklerimizde Eufi filozoflarının düşüncelerini ve sende aşkın özünün ne olduğunu buldum.

Ama tüm bu bilgelik ne anlama gelir yaşayamadığımız takdirde?

Birbirimizi bir daha göremezsek Songül:

O zaman Cem-Evine git, halkım orada dans ederken

ve müzik yaptığımızda

o bizi sonsuzluğun sınırına götürür

Bizi görünen dünyadan görünmeyen gerçek dünyaya götürür.

Müzik, dans ettiğimizde daha güçlüdür

Bizler Semah dönüyoruz

Bacaklar ve kollar dış dünya gibi baş döndürücü bir şekilde dönüyor

biz merkezde sağlam ve sakin bir şekilde dururken

Yıldızların dansı vardır

Evrenin ve her şeyin hareketini özümsemişimiz ve onlarla uyum sağladığımız

Ve peçelerin dansı vardır

Her şeyin perde arkasında gizlendiği

İyinin ve kötünün

Sınav budur

Senin seçip karar vermen gerekiyor

Her ne kadar zor olsa da birini ve diğerinden ayırt etmek

Hayatımız bir sınav yoludur

Ve dikkatle dinlemeli ve kabul etmeyi öğrenmelisin.

Ama ben bunu nasıl yapabilirim?

Ölmek istemiyorum, şimdi değil.

Yaşamak istiyorum

Seninle yaşamak.

BİR TEK ŞEYİ BİLMEN GEREKİYOR: BENİM HAYATIMDA ÖNEMLİ OLAN SADECE SEN,
KİTABIM, MEMLEKETİM.

Songül

Başımı bile çeviremiyorum.

Sen dön ve dans et benim için

Müzik

Senin yüzünde yaradanın kitabı açıldı

Bunca yıl boyunca, tüm anılar ve özlemle

Sana olan sevgiyle doluydum

Ta ki hissedene kadar,

sana ve yaradanıma olan sevginin

bir olduğunu, aynı yüzü taşıdığını.

Seninkini.

Ama bunu sana nasıl söyleyebilirdim?

Sözlerle nasıl anlatılabilir ki

İnsanın Vecd'de

Semah'ta yaşadığı?

Hissediyor musun Songül?

Kalbim senin sesin için açık bir kulak,

Kalbin benimki için açık bir kulak.

Şimdi duyabiliyor musun?

Sadece %3.

Senin sayende öğrendim

Hepimiz Yaradan'nın yazdığı ve asla bitmeyecek olan büyük kitabın bir parçasıyız

Yüzün ondan bir sayfa, hayatımız bir bölüm

Bu bana yardım etmeli şimdi.

Mecbur

Ne olursa olsun, Songül

Bana yakın olmak istediğinde

Beni görmek istediğinde

kendi yüzüne bak.

Dinle.

Ve dans et.

SAHNE 8

SONGÜL

DUR! DURUN!

Hayatım boyunca peşimi bırakmadı: "Nerelisin?" Bu da şu anlama geliyor: Bize mi aitsin, doğru olanlara mı, yoksa onlara mı? BU BOKTAN ŞEY! Türk müsün?! Sünni misin? Başörtüsü hakkında ne düşünüyorsun... Kusabilirim... Ya da Kürt müsün, Alevi misin? Evet, bana bakın, siz de bilmek istiyorsunuz, değil mi?

Korkak mıyım? Kendimi konumlandırmak istemeyecek kadar? Hayır, kesinlikle hayır. Sadece bundan bıktım. Nereden geldiğinizin ya da ailenizin hangi inanca sahip olduğunun hiçbir önemi yok - önemli olan tek şey hayatınızda ne yaptığınız ve başkalarına nasıl davrandığınızdır. Depremle ilgili bu hikaye gerçekleştiğinde: Günlerce, gecelerce kusabilirdim. Ne büyük bir felaket, ne büyük bir acı ve keder uçurumu, rezillik ve hepimizi ömür boyu kafese koyan bir başkan ve yandaşlarının yüzüzlüğü. Sakın burada, Berlin'de bir Türk kadını olarak özgür olduğumu düşünmeyin. Burada ömür boyu süren gelenekler, aptallık ve güç kafesinde hapissiniz çünkü.

50.000? 70.000? - İnsan ölüyor - kaç tanesi kurtarılabilirdi - hepsi değil, bu belli. Ama sen ilk saatlerde ve günlerde yardım etmezsen... böyle oldu, hepsini okuyabilirsiniz - bu nedir o zaman? Ve Türkler bu adamı tekrar seçiyor, mutlak çoğunlukla! Ülke batmış durumda, sadece yüz binlerce ev değil, ekonomi de batmış durumda, enflasyon almış başını gidiyor, boğazlarına kadar suya batmış durumdadır - ama onu seçiyorlar. Bu arada okuyabilirsiniz demişken, uluslararası ve özellikle de eleştirel Alman basını neredeydi, şimdi nerede? İnsanlığa karşı işlenen bu akıl almaz suçu gündeme getiren tek bir ses çıktı mı? Bunun Lahey'e, Uluslararası Adalet Divanı'na gitmesi gerekmiyor mu? Görüyor musunuz: sadece "siyaset"

Ve sonra Haydar'la olan şey.

Onu tanı mıyordum, yani çok iyi tanı mıyordum. Sonra cep telefonu geldi, hikayesi - adaletsizlik.

Siz buna dayanabiliyor musunuz?

O gecedan nefret ediyorum ve kendi korunma ihtiyacımdan dolayı utanıyorum.

Belki siz bana yardım edebilirsiniz, hayır: belki biz birbirimize karşılıklı olarak yardım edebiliriz! Böylece anlaşılabilir olanı, korkunç olanı, çirkin olanı elimizin tersiyle itmeden, ama yine de nefes alarak devam edebiliriz.

SAHNE 9 (EPILOG)

SONGÜL:

Haydar başaramadı. Binlercesi gibi.

Vedat, aileler, yardımseverlerden bir deniz

onu canlı olarak kurtaramadı.

Başaramadılar.

En azından onu çıkarmayı başardılar, 8. gündü.

Cesedini evinden aldılar ve memleketi Dersim'e - evet, Dersim diyorum, Tunceli değil-gömdüler. Haydar'ın kendi dilinde ve Türkçe söylediği şarkıların kayıtlarını dinlettiler. Kutsal Munzur dağındaki memleketi ve Fırat'ın bir kolu olan ve Bağdat'a kadar uzanan Munzur nehri hakkında. Haydar bağlama çalıp şarkılar söylüyor, Dersim ve büyükannesi üzerine ve-

Cep telefonu ve dizüstü bilgisayarını da bulmuşlar, onlara bir şey olmamış.

Görüyorum o başkanı, görüyorum ellerindeki kanı.

Görüyorum ceza almadan nasıl devam ettiğini

Seçildiğini ve yönettiğini

Ama aynı zamand-

bu insanları da görüyorum:

Bağlama ile Haydarı

O zamanlar Cafede

Şarkılarını kapalı gözlerle söyleyen

Şimdi kim olduğunu biliyorum.

Aşık'ın ne olduğunu ve Ozan'ın

Görmenin şarkıcıları

Yüzyıllar boyunca zaman ve mekanın arasından

Haydar

Seni kucaklıyorum.

Bize görünür kılmak istedin

Ben Alevileri biliyordum

Tabii ki, bu ülkede genelde olduğu gibi

Önyargı, cehalet ve nefretle çevrili

Ama bunu

Bilmiyordum

Haydar

Beni ne kadar acıtacağını, seni o zamanlar

görememiş olmanın.

Sen ölemezsin

Ne zaman çok geç?

Doğru zaman ne zaman

Aşk için?

Şimdi onu görebiliyorum.

Onu duyabiliyorum.

Sesi olmasa da

Mesajlar olmasa da

Böyle değil midir hep:

Düşünüldüğümüz sürece

Henüz ölmemişizdir.

Değil mi?

O önden gidiyor.

O dans ediyor.

O da ne?

Bir ışık, mavi ve beyaz, bana mı yaklaşıyor?

Nereden geliyor?

Kepçe bir delik mi açtı?

Beni kurtaracak bir yarık mı?

Hayır

Herhangi bir boşluktan çıkmıyor.

Yarık kafamın içinde.

Işık bedenimi eritiyor

O hafif ve sınırsız

Bu mağara gibi hafif ve geçirgen, duvarları ve taşları gibi

Işık bana bunlar aracılığıyla geliyor

Sonsuz beyaz ve mavi ışık

Sonra görüyorum

benim boyumda ve adımdaki adamın,

Olmuş olacağım adamın,

Bir tarihçi, bir şarkıcı ve bir Aşık'ın

yükseldiğini.

Dairesinin yıkıntılarında

yukarı

Yıkılan evin ön cephesinden

Tırmanıyorum hayat ağacına.

Çatıda duruyorum,

Yandan aşağı doğru yıkılmış olan.

Burada meşgul olanlara tepeden bakıyorum,

Ekipmanlar, vinçler, çadırlar, sedyeler görüyorum

Ağlayanlar, çaresizler

ve aynı zamanda aşağılama, nefret ve kendini yüceltme, farklı olana karşı

Hepimiz eşit olduğumuz halde.

Bunların hepsini arkamda bırakıyorum,

taş toz toprak oluyorum,

Kuş olup uçuyorum,

Büyük beyaz

sonsuz ışığa.

Aşık geri dönüyor,

Tekrar görüşeceğimiz yere.

Songül

Şu anda zaten birbirimizle paylaştığımız şey,

Müzik,

Senin dinleyeceğin,

cep telefonumu açtığın gün.

Songül,

aşkım hayatım.

